

Şans Ya da Şems

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Şubat 2025

Çürüyen dişlerine öfkenin iğneler batıyor belki de bu yüzdendir tam da yürüyecekken.

Her s/ektüğimde aşkla devinen varlığıma bu sefer dikenler batıyor bense atıl bir kazanımım belki de kanamalı imgelerdir tutsaklığına şerh düştüğüm gecedir de hem en melankolik şarkıyı ruhuma zırh bilmişken.

Açmayan bir goncadan ne beklenir ya da açacakken nefesi kesilen bir ölüden ne beklenir üstelik açmadığı yer mi kaldı?

Önce anahtarıyla terk edilmiş evini.

Sonra takındığı rehavetle su şişesini açtı ve işte us beklemede.

Usul usul yaşarken hırpani bir düşe mi denk düşecekti sahi en alasından bir hayatı dileyip de en kötüsüne teslim olan bir roman kahramanı gibi.

Boyutsuzluğun hicvinde dua ediyorum.

Dualarımın eşliğinde yanıyor gözlerim.

Yaşayan bir ölü demenin de bedeli nasıl ağırmış tıpkı hava gibi tıpkı ellerimdeki tonlarca odun gibi ve işte tam da sobayı yakmaya yeltenirken oysaki yaz mevsimin en sıcak günlerini yaşıyoruz ama ben yorgun bir fermanım ve de evrenin en ıslak ve üşümüş kedisi.

Tam da mırnav diyecekken beliren kocaman bir sokak köpeği bense arsız gözlerimle miyavlayıp açık camdan içeri giriyorum. Önceki hayatımda yaşadığım evin salonu burası her nasılsa cam açık kalmış.

İyi de evin sahibi nerelerde üstelik bilfil sahibi olup da bu evin bunca sene, neden tek bir resmim bile yok duvarda.

Akmiş tavan.

Damlatan bir musluk sesi.

Ve sesi duyulmayan eski bir radyo.

Bir şarkı duymak istiyorum ya da söylemek iyi de miyavlamaktan başka bir şey gelmiyor elimden.

Duvar saati çoktan ruhunu teslim etmiş ve duvar takvimi...

Sahi, hangi yıldayız?

Ve işte düz duvara tırmanmak bir güdü ile tırmalıyorum koltukları ve zıpladıkça sanıyorum ki başım göğerecek ve yere düşüyorum bir insan vasfıyla ve incecik sesimle sadece duyurmak istiyorum varlığımı ve çaresizliğimi.

Bir düşün penceresinden henüz geçtim.

Hem çok da gençtim ölmek için ve defalarca miyavlayıp geçmişe yürüyorum arka ayaklarım kirli dilim ise acı ve gözlerim yanıyor. İçim geçti geçecek oysaki uyumak için ne uygun zaman ne de de uygun bir ortam. Ve burnuma gelen koku. Az ileride bir kuş kafesi var içinde iki uyuşuk kuş.

Sanırım onlar da evrim geçiriyor ve hala ayağa kalkmayı başaramıyorum.

Altı üstü bir kediyim üstelik önceki hayatımda bir insan olduğumun bilincinde ama bunu kimseye ispatlayacak ne gücüm var ne de zamanım.

Alarm kurulu mu değil mi onu bile çözemiyorum ve biliyorum ki bu kuşların avcısı değil kurtarıcısıyım ve işte gitgide hava nasıl da ağırlaşıyor ve iyice uyku bastırıyor.

Bin bir eziyetle doğ, hayatını sürdür sonra gel de meçhul bir sona yürü.

Kuşların ne sesi çıkıyor ne de kıpırdıyorlar.

Özveri ile içim titriyor.

Önceki hayatımda yorgun bir kız çocuğuydum belki de kiminin gözünde güzel bir kadın şimdi ise ne amaçla yaşadığımı ve kim olduğumu dahi bilmezken görevimi biliyorum sadece elbette evin sahibini uyarmak ve bu gaz kokusunu sonlandırmak.

Belki de işler tatlıya bağlandığında bir tabak ciğerle ödüllendirilirim.

Rehavet basmışken evreni

Ve işte kapıda bir ses kulağıma gelen gerçi camdan çıkıp da bu evden uzaklaşmak için hala bir şansım var ama...

Yoksa eve gelen yabancı düğmeye bastığında mı havaya uçacağız yoksa üstüne atlayıp da onu uyardığımda mı hayat geç de olsa sonlanacak?

"Git başımdan."

Tüklenen bensem sözcükler ne işe yarıyor?

"Nereden çıktın sefil kedi üstelik seni göremiyorum karanlıkta. Çekil önümden hemen çekil de şu ışığı açayım."

Bir kedi bu kadar mı hor görülür üstelik bir görev üstlenmişken hele ki o görevi bahşeden de Yaratan ise...

"Ne kokuyor burası böyle? Aman Allah'ım gözlerim yanıyor. Yoksa, yoksa?"

Dokuz canlıyım ama dokuzuncu canımın mühleti çoktan doldu. Hala anlamadın mı sefil fani? Git ve kapat şu gazı sonra da evde ne kadar pencere varsa aç ve...

"Kuşlarım, canım kuşlarım. Sesiniz çıkmıyor. Ya, bu kedi nereden çıktı?"

Cennetten geldim abla daha doğrusu cennetten kovuldum ve bir cehenneme düştüm ve sırf sen cehennem yolcusu olma diye... Mırnav... Mır mır mır... Git de kapat şu ocağı geri zekâlı kadın üstelik bir de benim sahibem olacakken. Daha doğrusu evimi nasıl oluyor da sen sahiplenmişken.

Pat.

"O da neydi? Yoksa havaya mı uçacağız? Nasıl yani? Çayı ocakta mı unutmuşum?"

Ciğerim nerede? Elbet ölmezsem ve eşek cennetine gitmem ertelenirse...

"Oh, temiz hava. Yaşıyor musun Kumpir? Yaşıyor musun sevgili dişi muhabbet kuşum. Ya, sen yaşıyor musun pireli kedi?"

Pirelerimi sayacağına aklını başına al da ocağı açık bırakıp da çıkma dışarı.

"Oh, şükür kuşlarım ölmemiş gerçi ev hala berbat kokuyor ama.

Suni teneffüs yapabiliirdin şaşkın kadın hem bir tas da su koysan fena olmaz.

"Adın ne senin bakayım? Bana şans getirdiğin için bunda sonra adın Şanslı olsun. Bak, bu da Kumpir yani şu sarı olanın adı. Diğeri ise isimsiz. Sen nasıl bir kedisin de kuşlarımı ve beni bir melek gibi korudun?"

Hım. Pek de lezzetliymiş bu ciğer hem de bayağı taze.

"Yeniden doğdun sen, kızım yeniden bir şans verdi sana Yaratan."

"Bu kedi sayesinde anne."

"Aklım almıyor. Düşünsene camdan içeri giren bir kedi hayatını kurtarıyor."

"Hayatımızı hem kuşlar değil mi ki benim ev arkadaşım."

"Ya, Şans'a bir şans verecek misin?"

"Sana da tanıdık gelmiyor mu anne hele ki gözleri?"

"Her kedi birbirine benzer. Gerçi evin eski sahibinin de böylesine çakır gözleri vardı ama."

"Rahmet istedi kadın. Sahi yarın kabrine gidelim de dua edelim. Adı neydi sahi?"

"Şemsi."

"Yoksa Şemsi mi desek kurtarıcıma?"

"Şems'i andın sanırım. Şimdi bir de Mevlana olduğunu iddia etme durduk yere."

"Durduk yere değil anne. Hani diyorum ki..."

"Acaba Şans'ın bir sahibi var mı bilmediğimiz?"

"Onun artık sahibi benim hem..."

"Hem ne?"

"Herkes ikinci bir şans hak eder anne o yüzden kedimi kimselere vermem."

"Bak, uyandı sanki ondan bahsettiğimizi anlarmış gibi de bakıyor."

"Merak etme, Şans bundan sonra birlikteyiz. Üstelik durduk yere karşıma çıkarmadı Tanrı seni."

"Sence kaç yaşındadır?"

Kaç yaşında olduğumu mu öğrenmek istiyorsun? O zaman git de bak bakalım Şemsi'nin mezar taşına. Bir de akıllı olur insanlar deniyor. Ne akılı ya? Durduk yere aklımı kullanmadım ben yoksa erkenden ölüp gidecektim bir insan bedeninde bunca yıl yaşayıp da...

"Biraz yaşlı mı ne?"

Maval okuma da git bir tabak daha ciğer getir yoksa açlıktan ruhumu teslim edeceğim.

“Sence çok şişman değil mi, anne gerçi yaşından dolayı da olabilir ama.”

Şişman ve yaşlı olan sensin, benim ahmak sahibem üstelik laf yetiştireceğine... Yok, yok, fazla yemeyim artık yoksa sepetime sığamam. İyi de benim bir sepetim yok ki henüz. Ya da bir kedi evi yapabilirsin bana üstüne üstük evimde oturuyorsun bir de utanmadan bana yatacak bir yer dahi ayarlamamışken...

“Tuvalet alışkanlığı var mıdır acaba?”

Ey, mübarek insan. Kullandığın tuvaletin kaç kez üstüne çıktım ben hem de çocukluktan beri var tuvalet alışkanlığım.

“Yatacak yeri de yok Şans’ın. Belki bu gece benimle uyusa iyi olur.”

Daha neler? Bu gece idare ederim yarın gidip de bana uygun bir sepet alana dek. Ya da sen bu gece yerde yat ben de kıvrılayım yatağına elbet benim odam benim yatağıma ama sizde o anlayış ne gezer?

“Bir şey mi dedin anne?”

“Yok, yok, ben bir şey demedim ki ben de sana soracaktım ne dedin, diye.”

Alışacaksınız varlığıma hem öyle kolay mı bir kediyi sahiplenmek gerçi siz evimi çoktan sahiplendiniz ama...

“Yarın kabristana giderken çiçek de alalım hem dönüşte eve de alırız. Mis gibi koksun her yer. Zaten gazın kokusu henüz geçti ama...”

Benim çiçek alerjim var. Onun yerine kedi maması alın hem daha ekonomik.

“Ya da almasak mı?”

“Neyi almasak mı?”

“Çiçek.”

“Neden böyle dedin ki?”

“Ben de bilmiyorum. Sanırım uykum geldi. Yatsak iyi olur. Yatarken de camı kapatsam mı?”

“Ne gerek var ki?”

“Hani olur da Şans geldiği gibi gider ansızın.”

Hiç merak etme sen güzelim. Ben artık buldum yerimi. Kolay kolay da gitmem bir yere en azından ölene kadar buradayım. Sonrası Allah kerim.